

11. srpna 2019

8. neděle po Trojici

Introit: Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat. (Iz 30,18 - Heslo JB pro dnešní neděli)

Píseň: 178 *Krásná je modrá obloha*

Modlitba:

Pane Bože,

krása oblohy, kopců, lesa, západu slunce, ohybu cesty se nás někdy dotkne. Když nasloucháme nočnímu tichu, napadne nás, že někde jsi ty. Kde jsi? Jak ti můžeme poděkovat, jak se ti ozvat? Tichem, slovy, písní? I pohybem ti děkujeme, vyjadřujeme radost, že jsme. Ty víš, jak jsou naše modlitby neumělé, občasně, nejisté. Ty nám rozumíš.

Jsi s námi, když máme strach, co je za ohybem cesty, když nespíme obavami, co bude, až zítra vyjde slunce. Jsi s námi, když si zoufáme, hledáme odpovědi, ztrácíme se. Potěšuj.

Promluv k nám, Pane, řekni "pokoj vám". I dnešními bohoslužbami. Amen.

Čtení 1Sa 1,1-20

Píseň: 627 *Má duše Boha velebí*

Text: Mt 15,21-28

Kázání:

Zbav se jí, vždyť za námi křičí.

Ruší, dělá ostudu, upozorňuje na sebe. Snaží se dostat tam, kde pro ni přece není místo, kam nepatří. Je žena, cizinka. Ještě k tomu má dítě. Vrchol všeho - to dítě je postižené. Co všechno je někdy na překážku tomu, abych byl rovnocenným partnerem, aby mě druzí vyslechli a pokusili se mi pomoci, abych se cítil jako člověk. Zbav se jí, radí učedníci. Kolikrát už ta žena slyšela, že ona nebo to její postižené dítě překáží. Když už s ním neudělala něco rovnou, nejlépe před narozením, tak ať ho aspoň netahá mezi lidi nebo nás neotravuje stesky na jeho nemoc.

Zbav se jí, Ježíši. Buď jí vyhov, nebo ji pošli někam.

Ježíš odpoví. Z textu vyplývá, že odpovídá učedníkům, ne té ženě. A řekne divnou větu, kterou bychom od Ježíše nečekali. "Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského."

Učedníci na to nic, ale slyšela to ta žena. Přijde ještě blíž, klaní se, prosí. Pane, pomoz mi!

Teď už se Ježíš obrací přímo na ni a vysvětluje: "Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům."

Opravdu to Ježíš myslel a řekl takto? Nerozumíme tomu, Ježíš je přece dobrý a hodný ke všem... Nebo to tak od začátku nebylo? Měnil své postoje, názory?

Pán Bůh ani Ježíš nejsou neoblomní. Kolikrát Hospodin slyšel nářek a prosby, vnímal lítost a pokání a změnil své rozhodnutí... Byl ochoten i smlouvat: Třeba když s ním Abraham smlouval o Sodomu, byl by ustoupil, kdyby se ve městě našlo deset spravedlivých. Volání, víra, modlitba...

Už mnohokrát někoho uzdravil. Najednou ale nechce. Nechme stranou proč. Prostě nechce. Není stroj na uzdravování ani na rychlé plnění lidských přání. A to je někdy potřeba nezapomenout, resp. připomenout.

Ježíš odmítl ženu kananejskou. Opravdu přišel hlavně ke ztraceným ovcím lidu izraelského. Narodil se jako žid, z pokolení Davidova, byl poslán k lidu vyvolenému. Lid izraelský nejvíc, resp. jako první má být uzdraven, zachráněn, povolán. On, lid izraelský se má pak stát svědkem a požehnáním pro okolní národy. Ta žena předbíhá čas. (Trochu jako ti, kteří chtějí být uzdraveni už v sobotu a nechtějí počkat do neděle.)

Ano, Pane, jenže i psi se živí z drobků, které spadnou na zem.

Ta žena už se naučila pokoře. Nemá v Bibli ani jméno. Říká se jí kananejská žena. Nechce ale zůstat nepovšimnutou kapkou v moři, tečkou v zástupu. Na to je její bolest a láska k dceři moc

velká. Nebojí se vystoupit, křičet, být na obtíž, pokleknout, ponížít se. Svým tvrdým slovem ji Ježíš dal pořádnou facku, ale ona nastaví druhou tvář a prosí aspoň o drobečky.

Není to poprvé, co se v evangeliu mluví o drobečcích a zbytcích. Po nasycení tisíců zbylo dvanáct košů nalámaných chlebů. Dost toho "upadlo na zem". Pane, když ty rozdáváš, je přece dost milosti pro všechny.

Ježíše to dostalo. Tak velikou víru u nikoho z Izraele ještě nezažil. Ženo, tvá víra je veliká. Staň se ti, jak chceš. Od té chvíle byla dcera té ženy zdravá.

Kdo byla ta žena?

Matka. Cizinka, pohanka. Zoufalka.

Jde hlavou do zdi. Prorazila: bariéru mezi svatým a nesvatým.

Připomíná mi starozákonní Chanu, která se modlila v chrámu tak, že byla považována za opilou. Ani tahle kananejka už se neskrývá, nesnaží se udržet smutek uvnitř a nedat na sobě nic znát. Nejspíš už si ji učedníci a další zbožní kolem onálepkovali: hysterka.

Je to žena věřící. "Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův." Vyšla za Ježíšem a prosí o smilování. Dcera je nemocná. Její volání je modlitba. I naše modlitby bývají voláním o pomoc. "Smiluj se!"

"Pane Ježíši Kriste, (Synu Boží), smiluj se nade mnou (hříšným)." Někdy se této modlitbě říká Ježíšova modlitba, vzývání Ježíšova jména nebo modlitba srdce. Mnozí křesťané (nejen v řeholních komunitách) si navykli ji opakovat skoro mechanicky (jako mantru) mnohokrát za sebou. Neříká se v ní, jak má vypadat Boží smilování. O co konkrétně prosím, co mě trápí. Smiluj se. Buď milostiv. Z textu v Mt to vypadá, že ta žena to také volá víckrát. Dovolává se. Jako když necháme vyzvánět telefon a doufáme, že ho ten volaný přece jen zvedne.

V áronském požehnání se říká Hospodin žehná, chrání tě, rozsvěcuje tvář, obrací ji k tobě, dává pokoj...

Co všechno obsahuje ona prosba "Smiluj se."... Potřebuji smilování, protože má dcera je nemocná. Už nevím, co dál. Prosím o světlo do té zoufalé tmy. Prosím o pokoj - křik posedlé dcery mě drásá...

Co se můžeme od této bezejmenné ženy učit? Nebo jinak: Čím mě tato žena oslovuje nebo udivuje? Odvahou, pokorou, vytrvalostí až úporností. Tím, že nerezignuje. Vírou, modlitbou.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nad námi. Amen.

Píseň: Svítá 338 *Tobě, Pane, dík*

Ohlášky, sbírka

Píseň: 621 *Za ty, kdo hladem trpí a bídou*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství. (Ž 147)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. 4. *Mojžíšova 6,24-26*

Píseň: 183 *K tobě oči pozvedáme*